

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem n. dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Doležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 3 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Slovencem celjske okolice!

Da so Nemci nam Slovincem sovražni, da nas zaničujejo in nam nasprotujejo, kjerkoli da le morejo, in da smo ravno mi Slovenci najpotrpežljivši narod na svetu, to nam pove zgodovina veliko stoletij. Da pa se zamore civilizirani človek, h kateremu se tudi Nemci in njih somišljeniki štejejo, tako daleč spozabiti, da psuje svojega sočloveka, kateri ni družega zakrivil kakor to, da je Slovenec, s priimki »Windischer Hund«, windisches Gesindel, windische Bagage« itd. tega pa bi človek ne verjel, ako bi sam na svoja ušesa ne slisal.

Dne 7. in 8. avgusta pokazali pa so naši velikomemški Celjani svoje pravo lice. Vzeli so si krinko raz obraza in pokazali vse svoje sovrašтво do nas mirnih Slovencev. Zato, ker smo se hoteli mi na svoji lastni zemlji med seboj pošteno veseliti, za svoj lastni denar se kratkočasiti, in zato ker smo k tej veselici povabili svoje brate in prijatelje, zato pa so nas celjski Nemci psovali in ozmirjali kot svoje sužnje, pse, nas ometavali s smrdljivimi jajci, črnilom in kamenjem! Nam zapirali in nas podili iz krčem in prodajalnic, seveda nemških, in Bog zna, kaj bi še bili ti nemški olikanci vse počenjali, da ni vlada jih zadržavala z oboroženo močjo.

Dragi Slovenci! Je-li potreba še večjega zasramovanja, je-li potreba še večjega razžaljenja za nas od strani celjskih Nemcev in njih privržencev, preden da je naše potrpežljivosti konec? Ne, ni nje potreba več! Naše potrpežljivosti je konec, vrč nemčurjev v Celju se je razbil ob njih zaslepljenosti. Do sedaj so delali oni, a od sedaj pa bomo delali mi. Veter se je obrnil. Znaprej bomo pa mi pokazali, da Slovenec v Savinjski doline je mož, da sovraži izzivljajoče celjske Nemce in njih privržence.

Dragi rojaki! Ako imamo le še eno iskro slovenske časti v svojih prsih, ako tli le še ena iskra ljubezni do tlačenega in zaničevanega slovenskega naroda v naših srcih, pokažimo, da smo možje, ne pustimo se zaničevati in psovati, obrnimo hrbet vsem nemškim in nemškomislečim trgovcem, krčmarjem in drugim obrtnikom, zavežimo svoj denarne mošnje pred njimi, kupujmo vse, kar potrebujemo, pri naših trgovcih, pri naših obrtnikih, ne eden naših soldov naj ne preide iz naše roke v roke naših sovražnikov, in ti nesramneži, kateri nas psujejo z »Windischer Hund«, kateri po nas pljuvajo, kateri nas z dna svojega srca sovražijo, ti bodo v kratkemu času potihnili in mesto njih se naši bratje in naši sinovi naselili.

Mi Slovenci smo olikani in plemeniti narod, mi se s tako na nizki stopinji olike stoječimi nasprotniki ne bomo pretepali, ker to bi bilo brez vse koristi in bi škodovalo le nam. Ampak mi bomo naše sovražnike

vrgli ob tla tako hitro, ko njim odtegnemo gmotno podporo. Naše geslo je in bode: »Svoji k svojim!« a ne v besedi nego v dejanju. Tukaj naj gre poziv na vse narodnjake na deželi, da delajo z vso močjo in povsodi v vsaki vasi, pri vsaki hiši nato, da se naše ljudstvo poduči, da se naj izogiba sovražnikov. V vsaki občini, v vsaki vasi naj se izvoli odbor, kateri bode skrbel za to, da bode naše ljudstvo svoje potrebščine le pri naših obrtnikih kupovalo, in da bode skrbel zato, da bode ljudstvo pošteno z dobrim blagom postreženo. Na naše trgovce in na naše obrtnike pa gre poziv, da naj vso svojo skrb obrnejo nato, da bode naše ljudstvo zadovoljno z blagom in z ceno, in da ne bode nikdo imel opravičenega uzroka iti k nasprotniku po to, kar želi.

Dragi rojaki! Zdaj ni več šala. Zdaj se gre za našo čast. Ne pustimo, da bode pljuval na nas oni ošabnež, kojemu smo mi do kruha pomagali! Vrzimo nje gmotno ob tla, in pobrali bodo šila in kopita pa šli v blaženo Nemčijo, k njim ljubljenu Bismarku, kojemu tako radi kličejo »hoch« »hoch«! Tamkaj znajo peti z lačnim trebuhom »Wacht am Rhein«, a mi smo pošteni Slovenci in zvesti Avstrijanci, mi smo gospodari na naši zemlji, kojo so kupili naši očetje s svojo krvjo, zato pa zaničujmo te ohole nemške Celjane iz globin svojih src. Bratje Slovenci! Ako smo pošteni in nam je kaj za našo čast, prisezimo vsi brez razločka na geslo: »Svoji k svojim!« Na delo, na hrabro delo torej!

Kmet iz celjske okolice.

Kako se Spodnji Štajar pripravlja za Pruse.

(Dalje.)

Činiteljev, ki delujejo v tem smislu, je mnogo. Prvi je ljudska šola. Po zdravi človeški pameti in po avstrijskem osnovnem zakonu bi učni jezik po naših šolah imel biti slovenski, a nemški jezik neobvezen predmet, ki se uči tam, kjer to stariši želijo. V osrednji naše zemlje je sicer slovenščina učni jezik, toda prvič ne v vseh predmetih oziroma na vseh stopnjah in drugič je nemškemu jeziku, ki je obvezen, odkazano toliko ur, da trpijo otroci v svoji materinščini veliko škodo. Po mestih, trgih in večjih krajih, zlasti tam, kjer so tovarne, je pa slovenščini odmerjen tako majhen prostorček, da ostane le nestvor, ali pa so šole trdo nemške. Tako na pr. mesta Maribor, Ptuj in Celje nimajo slovenske šole.

Kako pa ob nemški meji? Faktična narodna meja je od Radgone do Arnovža Mura, od tod cesta čez Arvež do Ivnika in naprej črta čez Soboto do Labuda. Radgona nima niti jedne slovenske šole, še celo okoliška šola, v kateri so $\frac{3}{4}$ Slovencev, je trdno nemška;

taka šola v Apačah ($\frac{1}{4}$ slov.), na Sladki gori ($\frac{1}{3}$ slov.) in v Spielfeldu ($\frac{2}{5}$ slov.), kar se pa tiče nadaljne meje, niso le na tej šole trdo nemške, ampak z malo izjemami po vsem kosu med označeno mejo, Dravo in južno železnico, tako da se sme reči, ta kos zemlje, torej Kozjak in severozapadni del Slovenskih goric je že sedaj za nas izgubljen. Take šole so v Arvežu, v Lučah ($\frac{2}{3}$ slov.), v Račah ($\frac{1}{2}$ slov.), v Ivniku, v Soboti, pri Sv. Lovrencu, pri Sv. Jerneju, v Marenbergu ($\frac{1}{3}$ slov.), na Muti in na Vratah; pri drugih je izkazan slovensko-nemški učni jezik, a če vidimo, da je učitelj Nemeč, lahko si mislimo, kolike vrednosti je taka opomba za nas. V ostalih šolah je učni jezik le prvo oziroma prvi dve ali prva tri leta slovenski, ves drugi čas pa nemški. Trdo nemške šole se nahajajo nadalje v Radvanji ($\frac{2}{3}$ slov.) in Razvanji ($\frac{3}{10}$ slov.) pri Mariboru in pa poleg slovensko-nemških v Brežicah, v Vojniku, v Konjicah, v Vitanju, v Laškem trgu in v Ljutomeru. Vrh tega pa so še kakor gnide po vsem Slov. Štajarju zasejane trdo nemške šole nemškega šulvereina.

Če se končno pomisli, da je marsikateremu okrajnemu šolskemu nadzorniku glavna skrb ponemčevanje in da je deželni šolski nadzornik brezobziren sovražnik slovenstva, lahko, si predstavljamo, v kakšnem duhu delujejo oni učitelji, kateri so zapadli v breznačajnost. Okrajni šolski sveti so po osredju večidel, ob mejah vseskozi nemškega mišljenja, deželni šolski svet v Gradcu pa itak predobro poznamo. Učitelji, ki noče zatajiti svoje slovenske matere in postati janičar, ima se odpovedati znanprej posvetni sreči in voljno vzeti težek križ na rame. Tako bo čez par let to, kar je sedaj še osredje, rob naše zemlje. Meje so najvažnejše, ko bi to naši politiki le vedno imeli pred očmi! Politika naša mora biti ekspanzivna, sicer je po nas.

Poglejmo k meščanskim šolam. Tukaj še nam šteti ni treba, ker nimamo nobene, dočim se nahajajo štiri nemške, dve v Mariboru, po jedna v Radgoni in v Celju. Učiteljišče v Mariboru je nemško, zrelostni izpiti vršijo se le v nemškem jeziku, kakor da bi se naj vsi kandidati usposobili za Berolin; slovenščina je le predmet. Sicer pa je znanje slovenskega jezika oziroma usposobljenost, v tem jeziku učiti, celo nepotrebna reč, kajti nastavljajo se na trdo slovenske šole tudi učitelji, ki ne znajo slovenski in torej tudi nimajo po svojih spričevalih pravice, v slovenskih šolah učiti.

Kar imamo v srednjem šolstvu, ni vredno omeniti; to je jedino, da se na mariborski gimnaziji ti učenci, kateri to izrecno želijo, prva štiri leta ločijo od drugih, da se veronauka, latinščine in računanja uč v slovenskem jeziku. Nekaj malega jim je s tem olajšano, ali one predmete, kateri bi slovenskemu jeziku mogli služiti najbolje, ako bi se učili v slovenščini, kakor zemljepisje, prirodopisje, in v katerih jim je najlažje odgovarjati nemški, morajo se ubogi fantiči učiti vendar nemški. In to se imenuje »slovenske« vsporednice ali paralelke.

Zraven tega, da nam obe gimnaziji, ki sta na Spodnjem Štajarskem, že po svoji notranji uredbi ne moreta biti pravični, se na celjskem nemškem zavodu naši sinovi tako preganjajo in se naš jezik in naša narodnost sploh tako zasramuje, da bi krivični čini, ki jih uprizarja od vlade z naslovom »šolski svetovalec« odlikovani ravnatelj Končnik s svojim učiteljskim osebjem, napolnili celo knjigo. Take krutosti in take vnebovpjioče krivice se ne dogajajo menda na nobenem avstrijskem zavodu; kaj tacega je mogoče le še na Turškem. Ubogi slovenski stariši, ki nosijo svoje krvave krajarje v Celje, da bi se njim kedaj izpolnila sladka nada! Ubogi krotki slovenski fantiči, katerim se neprestano greni trudapolni poklic učenja, in katere celo pehajo iz šole le, ker ho-

čejo biti poštene in nočejo zatajiti in zaničevati svoje lastne zlate slovenske matere! Toda, predragi stariši, ne bojte se, dečkov svojih pošiljati v nove slovenske razrede, katere zopet dobimo. Storilo se je že nekaj in še se bo storilo, da se gosp. Končniku nam nasprotno delo ustavi. (Dalje prih.)

Bo že, bo že . . . !

(Iz vranskega okraja.)

Naša organizacija na slovenskem Štajarskem slabo napreduje. Bralnih društev imamo res precej, imamo tri kat. delavska društva in nekaj političnih društev, a to je vse premalo. Ravno tam ni nobenih društev, kjer bi se najbolj potrebovala. Živo potrebno bi bilo železničarsko društvo v Mariboru in delavska društva v Celju, v Brežicah itd. Potrebna bi bila politična društva v laškem, kozjanskem, sevniskem okraju itd. Rodoljubi, vzdignite se, pojdite na delo! Ali ni bolj častno delati za ljubi slovenski narod, kakor pa živeti v duhomoreči letargiji? Bomo li čakali, da nas bo nasprotnik prehitel? Kaj pomaga stokati in tožiti o slabih časih? Kaj pomaga obljube delati in se tolažiti z boljšimi časi: bo že, bo že, bomo že naredili itd.? Kaj pomaga izgovarjati se: jaz nisem za-tó, jaz tega ne umem, jaz ne utegnem delati itd.? Kdor se dandanes, ko je socialno vprašanje takó pereče, s takimi izgovori opravičuje, tisti je prišel za celih 50 let prepozno na svet. Vsak človek, naj bode kakoršnega-koli stanu hoče, se mora v zdanjih časih baviti s socialnim vprašanjem. Kdor tega ne stori, ne umeje potreb časa. Na delo torej, rodoljubi! Organizujmo se v društvih, stopimo v mogočno bojno vrsto vsi slovenski Štajarci in začnimo duševen, narodno-gospodarski boj s svojimi nasprotniki! Društva pa se takó-le snujejo: Zbere naj se skupaj nekaj mož, kateri izvolijo pripravljalni odbor. Naloga tega odbora je, da sestavi društvena pravila, katera morajo biti prirojena razmeram kraja in časa. Ko so pravila enkrat od pametnih mož pretehtana in določena, spišejo se v pet izpisih. Prvi izpis dobi kolek za 1 gld., drugi štirje pa po 15 kr. Kolek se ne sme prilepiti, marveč samó priložiti. Potem se naredi prošnja na c. kr. namestnijo (pri nas v Gradcu), v katerej se prosi, da bi se priložena pravila potrdila. Na-tó prošnjo se mora dati kolek za 50 kr., kateri naj se prilepi, a ne popiše. Vseh teh šest izpisov naj se potem pošlje na namestnijo.

V štirih tednih mora biti prošnja po postavi rešena. Ako so pravila potrjena, kar se navadno zgodi, ako ni v njih kake pomankljivosti, tedaj se napove prvi občni zbor, na katerem se sprejemajo udje ter se volijo predsednik, tajnik itd. Zbor pa se mora vselej nekaj dni prej naznaniti c. kr. okrajnemu glavarstvu. Takó se društva ustanavljajo. Bog daj, da bi se na slovenskem Štajarskem veliko društev ustanovilo, katera naj bi narod izobraževala in v krščanskem duhu delovala za preosnovo sedanjih žalostnih gospodarskih razmer!

Cerkvene zadeve.

Zlata sveta maša pri Sv. Lovrencu v Slov. gor.

Slovenske gorice že davno niso bile priča toli pomembne, ter sijajne svečanosti, kakoršna se je obhajala dne 8. avg. v naši skromni dolinici. Preč. gosp. kanonik Jakob Meško služili so ta dan svojo zlato sv. mašo, ter ob enem izrekli ljubemu Bogu dolžno zahvalo za tridesetletno uspešno župnikovanje pri Sv. Lovrencu. Dobri farani lovrenški pa niso zamudili te pre-

ugodne prilike, ter so sijajno pokazali, kako vedó častiti svoje zaslužene može. Kdorkoli je le kaj premogel, je z veseljem pripomogel, da se najsijajnejše obhaja ta redka slavnost.

Že v petek pred praznikom začele so se priprave, ter vrstile častitke. Prve so bile zastopnice žen domače fare, ki so g. zlatomašniku poklonile prekrasno mašno obleko, za njimi so nastopila v narodni noši petera dekleta, ki so v imenu vseh drugih izročile mično izdelano cvetlično krono in šopek. Na večer istega dne pa je pred cerkvijo kar mrgolelo vrlih mladeničev, ki so v kratkih urah ves cerkveni trg zasadili z zelenimi mlaji. V soboto jutro prišli so častitat možki zastopniki peterih občin, ki so za cerkev oskrbeli okusno izdelano večno luč in ravno tako peteri narodno opravljene mladeniči, poklonivši gosp. jubilanu dragocen »velum«. Okoli poldneva istega dne pa je bilo pred župniščem že vse živo, kakor na mravljišču in preden se je večer zmrčilo, bil je cerkveni prostor rožnatemu vrtu enak. Mlaji ovenčani od vrha do tal, so stali kakor junaki tik potov, na vsakem je okinčan grb nosil napis s kakim važnim dogodkom iz življenja zlatomašnikovega kakor: Rojeni v Savcih 9. julija 1824; za mašnika posvečeni v Gracu l. 1847, kaplan v Arnovžu od l. 1848 do 1853 itd. Pot med cerkvijo in župniščem je bil podoben zelenemu gozdiču, ki je bil na večer od premnogih »lampijonov« čarobno razsvetljen. Iz stolpa in iz bližnjih poslopij plapolale so mogočne zastave, po hribih so o mraku goreli prelepi kresovi in mogočno gromenje topičev je neslo daleč po okolici vabilo k bodoči slavnosti.

Ko napoči krasno jutro slavnostnega dneva, bilo je že vse po koncu. Ob 5. uri začele so se opravljati sv. maše: Ob 6. uri služili so preč. g. stolni dekan slovesno sv. mašo, pol kateri so č. g. župnik Kocuvan, nekdanji lovrenški kaplan v goreči besedi govorili slavo farnemu patronu, kojega god se je ob enem ta dan obhajal.

Blizu devete ure zbere se okoli častitljivega jublanta nad 20 duhovnikov in sedaj se vrsti častitka za častitko. Preč. g. stolni dekan izroči do solz veselja ginjeni svojemu dolgoletnemu prijatelju zlato palico, ter jim položijo zlatomašniško krono na glavo. Velč. gospod dekan ljutomerski častitajo v imenu tomaževskih rojakov, poklonivši jim dragoceno stolo. G. župnik polenski položijo pred njih prekrasen »album« z godbo s slikami dekanijeke duhovščine. G. župnik lembski nagovorijo g. jublanta v imenu bivših kaplanov, ki so z njimi sodelovali, ter izročijo prelepo mašno knjigo. Dva učenca deklamujeta v imenu šolske mladine itd.

Na to se g. zlatomašnik od duhovščine obdani podajo v procesiji v cerkev, med tem ko jim je nad 60 svatevc stlalo cvetlice po tleh, in okoli 30 narodno opravljenih mladeničev pripravljalo pot v prenapolnjeno, s svežimi cvetlicami in venci prekrasno ozaljšano cerkev. Po kratki molitvici pred Najsvetejšim stopijo na leco željno pričakovani, znano poljudni govornik preč. gosp. kanonik dr. J. Križanič, ki v svojem blagomilem govoru razkazuje, kako da je dan zlate maše 1. dan veselja, 2. dan zahvale in 3. dan računa. Splošna tihota nastane po cerkvi, ko g. govornik prečitajo najodličnejšo častitko, s kojo so g. zlatomašnika oveselili milostljivi knezoškof na čelu stolnega kapitlja. Po pridigi zapojejo 73letni starček z mladeniškim glasom svoj zlati »glorija« in po sv. maši enako navdušeno zahvalno pesem, med tem ko je vrli zbor učiteljskih pevcev izvrstno skrbel za primerno cerkveno petje.

Tako je minila slovesnost, na kojoj smo se leta in leta veselili in kojoj bodemo pomnili, dokler ne bodemo povabljeni na še sijajnejšo slavnost nebeškega veselja.

In kolikokrat se bodemo spomnili zatega dneva, ne bodemo zabili vsklikniti iz dna hvaležnega srca: Ljubi Bog nam ohrani zatega gospoda jublanta do skrajnih mej človeške dobe!

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Sv. Marija Magd. v Mariboru 50 fl., Rečica 5 fl. 80 kr., cerkev sv. Alojzija v Mariboru 6 fl. 12 kr., Slov. Bistrica 15 fl., Čadram 30 fl. 30 kr., Cirkovci 15 fl. 92 kr., Jarenina 43 fl. 30 kr., Sv. Lovrenc v Slov. goricah 23 fl. 60 kr., Zreče 10 fl., Sv. Štefan pri Celju 14 fl., Sevnica 6 fl. 80 kr., Zabukovje 5 fl., Kebelj 2 fl. 50 kr.

Gospodarske stvari.

Peronospora ali strupena rosa ter način, kako se tej bolezni obraniti.

(Govoril dne 27. maja na podučnem shodu središkega bralnega društva »Edinost« Anton Kosi, učitelj in posestnik v Središču.)

(Konec.)

Dodatek o trtnem pikcu ali črnem paležu.

Ta bolezen je pri nas gotovo že tako stara, kakor trta sama. Spomladi se naredijo namreč na mladikah, listih in viticah majhne, spočetka svetlo rujave ali škrlataste lise. Te lise, ki se lotijo tudi razvijajočih se jagod, pozneje postanejo temnorujave in črne ter se naposled oderejo tako, da ostane samo rujavi rob kot vzvišen obroček, in na imenovanih napadenih delih nastanejo rane, kakor da bi jih bili žužki izglodali ali še bolje, kakor da bi je kdo z razbeljenim železom izžgal. Listi so često tako luknjičasti, da so podobni kakemu rešetju, samo, da imajo okrogle ali nepravilne luknjice.

Na napadenih mladikah in viticah se zdržujejo prvotne majhne okrogle lise v večje in postanejo nepravilne. Često se zlijejo te lise celo v kolobar, kar daje mladikam ali rožgam nekako grčavo podobo. Tako oboleli trtini deli hirajo in hirajo ter se naposled posušé; zlasti če jih je ta bolezen napadla z vso močjo.

Jagode, na koje se pikec naseli, se posušé ter odpadejo, ako so namreč močno ranjene; ako so napadene manj, zamorejo se pač zdravi deli še dalje razvijati, medtem ko okuženi deli jagode močno otečejo ali odebelé. A dobrega pridelka od takega grozda ne moremo pričakovati nikoli, ker jagode ne morejo dozoreti.

Ker se ta bolezen kaže ali pojavlja vedno po toplem dežju, ko solnce na trte posije, mislili so ljudje spočetka (neuki še so zdaj tega mnenja), da so solnčni žarki v zvezi z dežnimi kapljami vzrok ožganemu listju in mladikam ter črnim pikam na grozdju.

Leta 1874. pa se je francoskemu učenjaku de Bary-ju posrečilo zaslediti pravi vzrok te prikazni. Našel je namreč neko glivo, katero je krstil z imenom »Sphaeceloma ampelinum«.

Tudi ta gliva ima svoje podgobje jednako peronospori v notranjih delih lista, peceljnov, mladik in jagod ter piše tam jednako peronospori živčni rastlinski sok. Širi in množi pa se pikec tudi s pomočjo tros. Pikec tros, ki prezimi na napadlih ali okuženih mladikah, ima — kakor trdijo učenjaki — zelo trdo in žilavo zunanjo kožo, ako je namreč suh, mokrota pa to kožico hitro razpusti in glivica začne kaliti.

V mokrotnih letih se je torej te zajedavke posebno bati, ker nam more ista trgategv popolnoma uničiti, kakor se je zgodilo to na več mestih lani.

Mislím, da ne pretiravam, ako se drznem z ozirom na ormoški vinorodni okraj izreči trditev, da lani po

nekaterih goricah niti peronospora, niti toča ni napravila tolikošne škode, kakor ravno ta nesrečni pikec.

Ne samo, da od trte, koje pikec močno napade, ne dobimo isto leto nobenega haska, marveč po tej bolezni okužen trs si tudi še naslednje leto težko pomore; rozge pa niso ne za grobanje, ne za rezanje ključic, še manj pa za pridobivanje cepičev.

Žalibog, da je zlasti naš šipon ali poščipanec kaj sprejemljiv za to zajedavko; tudi modri portugizec po pikcu zeló trpi, manj belina, topolina in žlahtnina. Pomniti je tudi treba, da je po ravninah, kjer je mnogo jutranje rose, pikec nevarnejši nego po višjih legah, tudi močna, vlažna zemlja temu zajedavcu bolj ugaja, nego lahka. O tem sem se prepričal lani sam, ker sem v goricah z lahko peščeno zemljo to bolezen v prav neznatni meri opazil.

Močnega hlevskega gnoja v vinogradih, koje rad obiše pikec, ne smemo rabiti, ker postanejo mladike potem nežnejše in bolj sočne in posledica temu je, da se na njih pikčeva glivica lažje in raje naseli. Kako rad se loti pikec nežnih sočnih mladik, o tem smo se uverili lani vsi, ki smo delali poskuse s Pfeiffer-jevo rezjo. Vse mladikiče namreč, koje so se prikazale na odščipljenih delih trsa, so se kar naenkrat posmodile in Pfeiffer-jeva rez se je na našo jezo že od daleč lahko zapazila, ker je imela črne vrhove.

Sedaj nastane vprašanje: Ali ni nobenega sredstva proti pikcu ali »starinskemu smodu«?

Žalibog, da ne, vsaj takega ne, ki bi ga mogli brez vsakega pomisleka kot uspešno pripročati, kakor n. pr. bakreno-apneno zmes proti peronospori. Umivanje, oziroma mazanje rozg z raztopino železnega vitrijola ter žveplene kisline se je po sedanjih izkušnjah še najbolj obneslo. Mazati pa se mora rozga, oziroma vsi iz zemlje moleči trtni deli, takoj po rezi, še predno je začela trta odganjati.

Obe imenovani tvarini sta namreč zeló jedki ali ostri ter uničita vse zimske trose.

Prav dobro mazilo proti pikcu se naredi tako-le:

Vzemi polovnjak vode ter raztopi v posebnem zaključku v njej 14 do 15 kg železne (ne bakrene) galice in sicer galice prve vrste. Ko se je železni vitrijol raztopil, dolij med vednim mešanjem v to raztopino 1 liter žveplene kisline.

S to zmesjo se pomažejo s posebnimi čopiči takoj po rezi vse rozge, sploh vsi deli, ki molé iz zemlje. Ker je tekočina, kakor že omenjeno, zeló ostra, treba biti delaveu previdnemu, da si ne ožgé obleke ali pa telesa.

Da se ta bolezen ne pojavlja tako močno, treba je, da vinogradnik nikdar ne gnojí s svežim hlevskim gnojem, da nadalje v vinogradu opušča vsako delo tako dolgo, dokler je kaj roseno na listju ali dokler ni zginil zadnji sled dežja. Odrezano vejevje pa bi se moralo praviloma spraviti iz vinograda ter séžgati, ravnotako bi se moralo ravnati z zelenimi mladikami med letom.

Opomnja. Pripomočki, iz kojih je zajemal sestavitelj tega poročila snov za svojo razpravo, so poleg lastnih izkušenj ti-le:

1. Lastni zapiski iz ferijalnega tečaja na mariborski vinarski šoli.

2. Ivan Belé-tov sestavek v „Slov. Kmetovalcu“ za l. 1893.

3. Razne številke v Ljubljani izhajajočega gospodarskega lista „Kmetovalca“. (Tega izvrstnega in prekoristnega lista bi v nobeni kmetški hiši ne smeli pogrešati.)

4. Martin Cilensek, Naše škodljive rastline, IV. snopič.

5. Weinlaube iz leta 1896.

Ker pa so me moje lastne izkušnje kakor tudi zgoraj navedeni pripomočki še v marsičem pustili na cedilu, zato sem se radi pojasnila nekaterih stvari obrnil do deželnega vinarskega učitelja za Kranjsko, gosp. Fr. Gombača, kateri je moji prošnji radovoljno ustregel. Bodi izrečena temu gospodu za njegovo prijaznost na tem mestu moja prisrčna zahvala!

Žitne cene v Mariboru od dne 7. do 14. avg. po hektolitrih: Pšenica 8 fl., rž 5 fl. 80 kr., ječmen 4 fl. 60 kr., oves 3 fl. 30 kr., koruza 4 fl. 75 kr., proso 5 fl. 20 kr. in hajdina 5 fl. 60 kr.

Sejmovi. Dne 23. avgusta na Pilštanju. Dne 24. avgusta v Središču, Cmureku, Velenju, na Laškem, v Ivniku, Arvežu, pri Sv. Duhu na Stari gori, v Bistrici in Rogatcu. Dne 26. avgusta v Ljubnem in na Bregu pri Ptuj (za svinje.)

Dopisi.

Od Sv. Križa na Murskem polju. (Blagoslovljenje novega oltarja sv. Ane. — Domači umetniki.) V nedeljo dne 1. avgusta se je zopet vršila v naši farni cerkvi lepa slovesnost. Preč. g. kanonik dr. Ivan Križanič so blagoslovili nov, v čistem gotiškem slogu izdelan oltar sv. Ane. V slavnostnem govoru so omenili, kako zelo jih veseli, da so naš gospod župnik preselili sv. Ano iz puste, tik cerkve stoječe kapelice v krasno, novo cerkev. Snov k pridigi jim je dalo ime Ana, ki pomeni milost. K sklepu pa so ljudstvo navduševali, da še postavi novi veliki oltar. Povedali so nam o zares kneževski darežljivosti ljubljanskega mil. knezoškofa Jakoba Misija, kateri so kot sin križevske fare darovali za novi oltar 1000 gld. Bog jim plati! Omenili so še tudi novega društva za stavljenje velikega oltarja in ljudstvo navduševali, da pristopi k tej družbi v obilnem številu; saj bornih 5 kr. na mesec ali 60 kr. na leto lahko vsak daruje. Nekaj pa so gosp. govornik izpustili v svojem govoru in to hočem jaz omeniti. Gosp. kanonik nas niso samo z besedo navduševali, temveč navdušujejo nas tudi z dejanjem, že pred leti so oni prvi za nov veliki oltar darovali 100 gld., sedaj pa so pristopili tudi kot ud k omenjeni družbi in plačajo stokrat toliko udnine, kakor navadni udje. Če bi nam ljubi Bog dal še več takih udov, potem bi pač v kratkem lahko postavili nov oltar in nova barvana okna. Za lepe besede torej in za bogate darove naj jim plati Bog! Ob tej priložnosti se pa zahvaljujemo tudi še našima velikima dobrotnikoma, vlč. g. zlatomašniku Jož. Slaviču in njegovi sestri Ani. — A sedaj imam še nekaj na srcu. Naš novi Marijin oltar je res lep; a temu se ni čuditi, saj so ga delali znani graški mojstri. Anin oltar pa ni delo tujcev, ampak delo domačih rok. Pri Mali Nedelji je namreč doma na videz priprost mizar Alojzij Gregorič. Roke tega moža pa so tako spretne, da je res čuda. Po načrtu rajnega arhitekta Mikoviča je izdelal ta slovenski mizar res oltar tako lepo, da se mu vsak človek mora čuditi. Hvale vredno je pa tudi delo znanega, v Mariboru živečega slovenskega pozlatarja Alojzija Šketa, kateri nam je Anin oltar tako okusno pozlatil, da mora vsakateri reči, zares ni nam več treba za tako delo iskali tujih mož, imamo jih že doma.

S Krškega ob Savi. (Blagoslovljenje cerkve in porcijunkolova pobožnost.) Dne 18. julija smo obhajali prav lepo svečanost v tukajšni kapucinski cerkvi. Ta dan se je zbralo veliko duhovnikov iz domače in lavantinske škofije; blagoslovili so na novo preslikano cerkev č. g. dekan št.-jernejski, slovesno pridigo in pa službo božjo so opravili preč. g. kanonik Sušnik iz Ljubljane. Znani slovenski slikar g. Gosar iz Celja je prav krasno preslikal vso cerkev, kateremu gre vsa čast. Vse to se je zgodilo z veliko pomočjo preblage in blagorodne gospe Kočever in po drugih dobrotnikih, ter po neumornem trudu č. g. gvardijana, da se je toli krasno prenovila cerkev in samostan. Verno

ljudstvo se vsepovsod rado zbira k porcijunkolovi po-božnosti. To se je pa letos izvanredno lepo pokazalo tudi pri nas na Krškem. Govorilo se je, da ne pom-nijo, da bi se bilo katero leto toliko zbralo ljudstva, kakor ravno letos. Pristopilo jih je k mizi Gospodovi okoli 2600 in tako šli potolaženi na svoj dom. Navdu-šile so nas posebno tudi izborne pridige, kakor g. dra. Dolenca iz Ljubljane, g. sevniskega in rajhenburškega kaplana. Presrečna hvala vsem gospodom za trud, po-sebno pa sosednim gospodom duhovnikom iz lavantinske škofije, ki so jo imeli v spovednici in na prižnici. G. gvardijanu pa rečemo, Bog mu poplačaj ves trud, ki ga je imel pri teh priložnostih!

Z Gornjega Štajarja. (Povodenj.) Grozna ne-sreča je zadela prebivalstvo gornještajarsko. Planine in polja, prej cvetoča, so zdaj skoraj povsem posuta s peskom in kamenjem. Oni teden je namreč izvzemši enega dneva neprenehoma deževalo tako, da so pla-ninski hudourniki bili hitro napolnjeni z vodo ter drli proti ravnini, s seboj jemajoči zemljo in šoder. Hitro so narasli pritoki in seveda tudi glavna reka Aniza. Po-vodenj je bila velika, kakoršne najstarejši ljudje ne pomnijo, enaka povodnji leta 1809., kakor so pravili, ter je veliko škode napravila. Ubogi kmet, kateri je bil zadet, nedolžen mora za dolžnega trpeti! Poročevalec je bil sam na licu mesta v bližnji vasi, ter je videl, da tam, kjer je prej bila vozna pot, je tekla voda. Po hišah in hlevih je bilo polno vode; sesuto je tudi nekaj hiš, posebno po planinah. Na železnici je bil promet pretrgan in še je večinoma prejšni teden na progi Steinach-Bischofshofen-Aussee-Ischl-Gmunden; in trajalo še bode nekaj časa, da vse popravijo. — Zelo hudo je bil zadet od povodnji letovišče in trg Aussee, kjer je vzela voda vse mostove in podirala celo hiše, in vrhu tega še ve-liko drugači škodovala, kakor si lahko mislimo. — Tudi nekatere osebe so našle svoj grob v valovih. — Vprašam, od kod ta nesreča? Ljudje namreč sekajo gozde, prodajajo les židovskim kupčevalcem, nasajajo pa nikar, in tako vzame v dolgem deževju voda s seboj rahlo zemljo, pesek in kamenje, in na ta način napravi veliko škode tam, kamor pride. Če bode tako dalje šlo, postal bode Gornji Štajar v teku časa kranjski Kras. Torej po-sestniki gozdov, štedite z gozdi, in če kaj posekate, hitro spet posadite, da vam ne bode voda zemlje vzela in tako se pečina pokazala, kakor je to zdaj na Krasu, kateri je bil preje lepo zaraščen z gozdovi, pa prišli so Benečani in gozde posekali, nasadili pa ne.

Z Lemberga pri Novi cerkvi. (Dobrnski »fajerber«.) Nedavno sem se napotil v sloveče do-brnske toplice, da bi se enkrat pošteno skopal v oni topli, bojda zdravilni vodi. Najbrž zato, ker sem bolj kmetu podoben, kakor pa kakšnemu dobrnskemu »pur-garju«, potisnili so me v takozvani »Fremdenbad«. No, umil sem se pošteno in hajdi zopet proti domu. In zdaj sem zvedel, kar Vam mislim povedati. Meni se je zdelo prezanimivo, da bi tega ne poročal tudi Vam. Dojdem namreč par kmetov, ki so bili zelo razburjeni in v svoji radovednosti jih vprašam, kaj se je zgodilo. »Pri ob-činski seji smo bili«, se mi nekako nevoljno odrežejo. No, si mislim, ta seja je morala biti pač burna, če po-gledaš te obraze. Na moje nadaljno prijazno vprašanje mi odkrijejo poštene kmetje vso skrivnost, ki se je raz-pravljala v občinski dvorani dobrnski. Šlo se je za »fajerber«, o katerem sem bil sicer že po zimi slišal nekaj zvoniti, da se ima na Dobrni osnuti, a gotovega mi vendar ni bilo nič znanega, ker se sicer za enake reči veliko ne brigam. »Torej za »fajerber« ste imeli sejo«, se začudim. »Ali se ima ustanoviti ali pa je že ustanovljen?« — »Seveda«, se mi zopet eden odreže, »in zdaj še hočejo imeti od naše občine tisto le uto (mi

jo pokažejo) in pa prostor okoli nje, da bi si postavili neki preklicani »Feuerturn«. Mi njim pa tega ne dovolimo in danes smo imeli že drugokrat sejo zaradi tega. Saj smo njim dovolili 100 gld. podpore, samo da nas pu-stijo pri miru, pa nočejo, samo za uto in prostor njim je. Pa ga ne bodo dobili, če je tudi Orozelnov Francel rekel enkrat pred šolo »če nočemo prostovoljno dovo-liti, pa bomo prisiljeni. Edinole kakšna višja oblast nas more prisiliti, nihče drugi«, tako odločno so za-trjevali. Stvar o »fajerberu« dobrnskem se mi je zdela vendarle zanimiva in zato sem po nadaljnem pogovoru poizvedel marsikaj, kar razodeva zvitost dobrnskih nem-škutarjev in njihovih pristašev-kimovcev. Ustanovilo se je bilo torej to društvo že neki po zimi in je obhajalo tudi že svoje veselice. V spomladi se je začelo gibati, tudi na zunaj. Omislili so si obleko itd. Vaje imajo po nedeljah in praznikih, mislim da ne med službo božjo. In iz koga obstoji to društvo? V prvi vrsti morajo biti njegovi udi neki vsi možki, ki imajo kak zaslužek v toplicah. Torej jih najbrž sili topliški ravnatelj. Potem so pri društvu tudi nekateri kmečki fantje, ki so neki sicer pošteni, pa zapeljani ali ka-li. Ko bi njihova imena znal, bi jih kar tukaj imenoval, da bi spregledali in videli, da ni lepo in značajno, biti kot slovenski sin, ud nemškutarskega društva. Duša društvu pa je neki Orozel-nov Francel. — Opomnil sem med pogovorom, da njim bo društvo vsaj koristno, če nastane ogenj, če tudi je nemškutarsko. »Kaj še, se mi odrežejo, kaj morajo nam hribovcem pomagati. In večina davko-plačevalcev bivamo po hribih. Pravijo sedaj seveda, da bodo dobili tako brizgalnico, da se bo dala nesti, kamor bo treba; če bi bilo tudi res, s čim pa bodo gasili, ko včasih nimamo po leti pri hiši toliko vode, da bi se enkrat žganki skuhal. Vse take besede so le pesek nam v oči. Pomagati morejo v kakšni sili le toplicam in tistim, ki so ravno okoli cerkve in v dolini. Koliko pa jih je! Če mislijo, da ti potrebujejo »fajerber«, pa si naj sami skrbijo za njega, ne pa cela občina.« Da torej po takem dobrnska požarna bramba nima v prvi vrsti pravega namena, pomagati v požarni sili, sem mogel posneti iz tega, ker so mi pravili, da so pred leti, ko so imeli v mislih osnovanje takega društva, nekateri še narodno misleči možje predlagali, če se že kedaj ustanovi tako društvo na Dobrni, tedaj naj bo slovensko, a o tem niso hoteli ničesar slišati. Prišel sem tedaj do sklepa in to trdijo tudi Dobrnčani, dobrnski nemškutarji hočejo s tem društvom umetno gojiti in širiti nem-škutarstvo, ker se njim drugače najbrž ne posreči. Če bi torej res bilo tako društvo na Dobrni umestno, bi pač bilo primerno in edino pametno, da bi bilo slo-vensko, ker kakor sem zvedel, res ni sedaj pri društvu nobenega pristnega Nemca razun topliškega ravnatelja. Torej je nemškutarstvo, kakor v marsikaterih drugih slučajih, tako tudi tukaj tisti zajec, ki za grmom skrit tiči, katerega pa je tudi oko preprostega pa poštenega kmeta zapazilo. Tukaj bi se lahko vprašali, kaj, ali niso merodajne osebe, ki imajo na ljudstvo navadno še naj-več upliva, o osnovanju tega društva nič vedele, da bi bile svoj glas povzdignile in če že ne osnovanja pre-prečile, vsaj bolj poštene osebe odvrnile od vstopa k temu društvu? S tem bi bil obstanek društva morda onemogočen. Rodoljubi, storite svojo dolžnost!

Iz Slov. goric. (Občinske volitve.) V bukvah vseh bukev se bere: »Vojska je človeško življenje na svetu«; to se je pokazalo tudi pri volitvah dne 31. jul. pri Sv. Juriju v Slov. gor. Tukajšnji g. c. kr. poštar, gostilničar, mesar in mali posestnik, pa veliki bogatin, kakor se sam imenuje, je komaj pred tremi meseci še volilno pravico dobil, pa bi nekatere skoro do krvave vojske pripravil na dan volitve za župana. Ko je videl,

da še takrat Hanek ne bo na občinski stol sedel, je naravnost vsakega oštel z zbadljivimi besedami, katere je prej nagovarjal, da bi njega volili, takrat pa so mu hrbet pokazali; in prav je tako! Zakaj bi takega volili, ki pri vsaki priložnosti čez častite duhovnike psuje, manj premožne zaničuje na tak način, da se ne da zapisati? Čeravno je toliko pri volitvi zmešal, da še volitev ni sklenjena, njegova sprotivnost pa ne bo nikogar ustrašila.

Iz Ptuja. (Imenik p. n. podpornikov »Di-jaške kuhinje«) v Ptuj ter njihovi doneski v šolskem letu 1896/97. Bratuš Al., beneficijant v Ptuj, 10 gld.; Belšak o. Karol, minorit v Ptuj, 10 gld.; Cilenšek Mart., profesor v Ptuj, 10 gld.; dr. Horvat Tomaž, odvetnik v Ptuj, 10 gld.; Majcen Ferd., profesor v Ptuj, 10 gld.; Moravec Fr., mestni kaplan v Ptuj, 10 gld.; Ožgan Sim., c. kr. notar v Ptuj, 10 gld.; dr. Ploi Jak., odvetnik itd. v Ptuj, 30 gld.; Sedlaček J., tajnik v Ptuj, 5 gld.; Šalamon Fr., provizor mestne färe v Ptuj, 10 gld.; Lekše Fr., kaplan v Cirkovcah, 1 gld.; Vanaus trgovec v Radgoni, 2 gld.; Slekovec Mat., župnik pri Sv. Marku, 5 gld.; Črno M., župnik v Sevnici, 5 gld.; Neimenovani v Mariboru, 10 gld.; dr. Jurtela, odvetnik v Šmarjah, (15+10) = 25 gld.; S. Rutar, profesor v Ljubljani, 5 gld.; Janžekovič V., kaplan v Čadramu, 1 gld. 50 kr.; Stazinski o. Konrad, minorit, 2 gld.; sl. družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani 50 gld.; sl. okr. odbor v Slov. Bistrici 10 gld.; za † profesorja Kunsteka (5+5) = 10 gld.; sl. posojilnica v Brežicah 5 gld.; sl. posojilnica v Ljutomeru 5 gld.; Vogrine Val., provizor pri Sv. Marjeti, 5 gld.; Božič Ant., župan in posestnik v Radoslavcih, 1 gld.; Kralj Jož., dekan v Zavrču, 5 gld.; Murkovič Fr., župnik pri Sv. Barbari v Hal., 2 gld.; Meško J., č. kanonik in župnik pri Sv. Lovrencu v Slov. gor., 5 gld.; pl. Pohl J., župnik v Pišecah, 2 gld.; sl. posojilnica v Makolah 20 gld.; Lendovšek M., dež. poslanec, duhovni svet. in župnik v Makolah, 3 gld.; sl. okr. zastop v Ptuj 200 gld.; Menhart Jak., mestni kaplan v Ormožu, 2 gld.; Kuhar Leopold (po č. o. Andreju) 5 gld.; Brdnik o. Andrej 2 kroni; Kocpek F., kaplan pri Sv. Barbari v Halozah, 2 gld.; Ogorelc, nadučitelj pri Sv. Barbari, 1 gld.; Zelenik J., načelnik okr. zastopu v Ptuj in prof., 30 gld.; volilo po proštu č. g. Heržiču 100 gld.; sl. posojilnica v Ptuj 100 gld.; Voh J., nadžupnik in dekan itd. v Konjicah, 2 gld.; Gregorič A., veleposestnik in tajnik v Ptuj, 5 gld. Vsem blagim p. n. dobrotnikom izreka prisrčno zahvalo odbor.

Od Sv. Planine nad Trbovljami. (Trboveljsko kat. del. društvo.) Dosedaj sem se jokal z enim očesom in s pol licem, a z drugo polovico sem se smejal. Žalosten sem bil, da je rudeča socijalistična mreža nastavljena po treh dolinah pod meno: po zagorski, trboveljski in hrastniški in da se toliko rib vjame v njih. Vesel sem bil, ker je velik som — kat. del. društvo v Zagorju — pretrgal ono mrežo. A od sedaj se smejem z obema očesoma in licema! Drug velik som — kat. del. društvo v Trbovljah — je pretrgal ono mrežo. Do sedaj je to društvo zborovalo bolj skrito v šolskih prostorih. A dne 1. avgusta je priredilo prvi javen shod v gostilni g. Ant. Volavškega. Domačih udeležencev je prihitelo okoli 400 in 50 somišljenikov iz Zagorja. Socijaldemokratje so izostali vsled britke izkušnje pri ustanovitvi tega društva. Po pozdravu č. g. predsednika je razlagal g. dr. Iv. Krek, državni poslanec iz Ljubljane, socijalno vprašanje. »Človek je družabno bitje. Družba ima dolžnosti, da svoje ude ohranja v primernem telesnem blagostanju in da skrbi za njih dušno izpopolnitev. A sedanja človeška družba zanemarija večino svojih udov: delavce, obrtnike, male posestnike;

sedanji družabni red je bolan. Velik je bolnik, veliko je zdravnikov. Nekateri in to so siti judovski liberalci pravijo: »Pustimo bolnika in bolezen! Natora si bo sama pomagala«. Drugi in to so socijalni demokratje pravijo: »Odsekajmo glavo človeški družbi t. j. odpravimo višje stanove!« Tretji in to so krščanski socijalisti pravijo: »Vrnimo se nazaj h krščanstvu! To je staro, dvatisoč let skušeno zdravilo. Krščanska ljubezen naj zavlada zopet med višjimi in nižjimi. Prej ne bo zdravja nazaj. Dajmo delavskim stanovom, da se preživé po človeško in da se izomikajo po krščanstvu!« Teh se poprimite, krščanski premogarji. To so vaši resnični prijatelji! . . . To so nekako poglavitne misli govornikov. Ko se je vleglo navdušeno pritrdjevanje, izvolili so g. dr. Kreka v zahvalo kot zastopnika trboveljskega kat. del. društva v Solnogradu pri delavskem in obrtniškem zborovanju. Ko je odpel pevski zbor imenovanega društva, govoril je g. Jakopič, urednik »Glasnika« v Ljubljani, o varstvu za delavce in o združenju vseh krščanskih delavcev. Žel je za svoja izvajanja mnogo pohvale. Potem je naznanil g. predsednik, da se bo vršilo prihodnje zborovanje prvo nedeljo po Malem Šmarnu. Med petjem in govori so se udeleženci navduševali še dolgo za svojo sveto stvar. Ali torej nimam uzroka, da se smejem od sedaj z obema očesoma in licema? Že ves teden sam kahal oglje na Javorniku, da bi vsaj toliko iztržil zanj, da bi postal podporni ud »kat. del. društva v Trbovljah«. Če oglja potrebujete kaj za tinto, naročite ga pri meni. Javorniški oglar.

Iz občine Drvanje. (Pojasnilo.) Cenjeni list »Slov. Gospodar« dne 29. julija 1897, št. 30. je prinesel dopis iz Drvanje, katerega popravka moja oseba potrebuje, in sicer: Že precej let je minulo, kar jaz z gosp. Mravljakom nisem občeval, še manje pa je res, da bi bil on moj svetovalec, ali pa še celo voditelj. Naš gospod župnik, Fr. Zmazek, lahko izpričajo, da sem se jaz še pred volitvijo državnih volilnih mož pismeno do njih obrnil s prošnjo, naj mi oni svetujejo, kateri gospod naj bi se za državnega poslanca volil. Tudi se ti moške niso odposlali v Maribor volit, temveč v Ptuj. — Po uradnih listinah občine Drvanje se dokaže, da je doba županovanja še le sred meseca listopada 1896. bila končana; le protesti so nanesli in pouzročili, da so nam nove občinske volitve samo za jedno leto, ne pa za — dve leti zavlekli. Pri začetku volitve III. razreda sem jaz očitno rekel, naj mene ne volijo; tudi v II. razredu, kar uradne listine občine Drvanje izpričajo, nisem nikakor, tudi pri drugih pretečenih volitvah sam za-se glasoval. Kolikor sem znan pri gospodih in pri poštenem ljudstvu, se lahko sklepa, da nisem in ne bom liberallec. — Martin Tomažič, župan.

Iz laškega okraja. (Buren shod.) Gledé tega shoda v št. 31. »Slov. Gospodarja« blagovoljno vsprejmite ta-le popravek: Ni res da bi bil jaz na volilnem shodu gosp. državnega in deželnega poslanca Žičkarja dne 1. avgusta 1897 v Kukečevi pivarni na Laškem — bil vodja domačih socijalnih demokratov, kateri so »rečeno« kot pod mojim vodstvom prvi začeli rogoviliti med govorom g. poslanca, temveč dokazljiva resnica je, da sem bil jaz med celim govorom popolnoma mirnega obnašanja ter niti besedice nisem izustil tem manje domače socijalne demokrate ali koga drugega k rogoviljenju spodbujal, ker jaz se nisem iz tega ali kakoršnega družega namena vdeležil shoda, ampak kot miren gost Kukečeve gostilne. Laško, dne 7. avgusta 1897. Lorenc Majcen, tržan, posestnik, gostilničar in strojevodja. — Opomba uredn. Prejšnje pojasnilo in ta popravek smo sprejeli, ker nas sili tisk. postava. Gg. dopisnika prosimo, zdaj pa govorita vidva!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. V torek je bilo pri grofu Badeniju ministersko posvetovanje. Še ta teden se skličejo zastopniki čeških Nemcev in Čehov na konferenco, da dosežejo sporazumljenje na Češkem. — Verganiju so očitali po listih Schönerer in tovariši sleparstvo. Vergani jih je tožil ter pravdo zgubil. Vsled tega je odložil državno in deželno poslanstvo; toda vodstvo krščanskih socialistov mu je izreklo zaupanje.

Češko. Shod čeških mest in okrajev bode v Pragi dne 5. septembra. — Nemci po nekaterih krajih kar besnijo zoper Čehe in je pobijajo, posebno v Mostu. Vlada, ki ima skrbeti za red, pa to mirno gleda. — Dne 22. do 24. avgusta bode v Kraljevem gradu katoliški shod.

Koroško. Poslanec Černik po shodih rogovili zoper slovenskega poslanca Einspielerja. Ta je že sicer dobil nekaj nemških nezaupnic, ali te ga ne bolijo, ker mu niso došle od njegovih volilcev. — Kmečka gospodarska zadruga v Celovcu se prav lepo razvija.

Kranjsko. V nedeljo je nam toli sovražna »Südmarka« imela občni zbor v Kočevju. Skoro vsi nemški kričarji so povdarjali, da hočejo nas Slovence uničiti, da bode prej gotov pruski most do Adrije. — Prihodnjo nedeljo priredi katol. delavsko društvo iz Ljubljane shod pri Mariji-Pomagaj na Brezju.

Primorsko. Laško šolo v Podgori so zaprli, ker v 6 letih niso mogli skup zboljšati zadostno število laških otrok. — V Trstu je štrajk pekovskih pomočnikov ponehal in so oni dan vsi začeli zopet delati. — Ako se isterski deželni zbor preloži iz Poreča v Pulj, mora se policija v Pulju poddržaviti, sicer slov. poslanci zopet ne bodo življenja varni.

Hrvaško. V saboru je te dni razgovor o zadnjih deželnozborskih volitvah, pri katerih je vlada postopala na mnogih krajih prav po madjarski maniri. — Mesto Reka noče vsprejeti novega ogerskega zakonika, vsled tega je poslalo posebno deputacijo k ogerskemu pravosodnemu ministru.

Ogersko. V ponedeljek je državni zbor prekinil svoje delo. Poslanci so se vrnili v svoje okraje ali pa odšli v toplice. Poslanci krščanske ljudske stranke pa ne bodo počivali, ampak v vsakem komitatu ali okraju priredili volilski shod, da se krščanko ljudstvo še bolj vzdrami in poduči.

Vnanje države.

Rim. Ono soboto so sv. oče vsprejeli razun francoskih romarjev tudi blizu 80 romarjev iz Severne Amerike. — Včeraj so liberalni časniki pisali, da so sv. oče parkrat omedleli, ali to, hvala Bogu, ni res.

Italijansko. Francoski princ Henrik Orleanski je razžalil vso laško armado, ker se je strahopeto obnašala v vojski proti Meneliku. Vsled tega je princa poklical kraljev nečak, grof Turinski, in v dvoboj in v nedeljo je bilo sabljanje. Princ Orleanski je bil lahko ranjen, pred pametnim svetom pa s tem čast laške armade ni rešena.

Francosko. Predsednik Faure se je včeraj iz Pariza odpeljal na Rusko. Deset minut po njegovem odhodu pa je blizu kolodvora razpočila bomba. Pok je bil strašen, vendar se škoda ni zgodila nobena.

Angleško. Ker je anarhist Angiolitto, ne Golli, umoril španskega ministerskega predsednika, sklenile so vse evropske vlade, strogo postopati zoper anarhiste ali prekucuhe, le angleška vlada tega noče storiti ter tako daje tem strašnim ljudem potuho.

Bolgarsko. Deset let je knez Ferdinand bolgarski knez. Te dni se je mudil v Carigradu ter roko poljubil sultanu, ki mu je k desetletnici častital. — Stojlov, ki je Avstrijo hudo razžalil, še je vedno ministerski predsednik.

Kreta. Kristjani so silno razburjeni, ker se otoku bližajo turške vojne ladije; pa tudi evropski vojaki so vsi pripravljeni na boj. V Kandiji so poboji med kristijani in Turki na dnevnem redu. Turki so vsak dan predrznejši. Res skrajni čas je, da se tem krvavim hotatijam napravi konec.

Špansko. Canovas je bil izredno slovesno pokopan. Ministerstvo ostane v rokah konservativcev, za kar se je izrekel tudi Sagasta, vodja španskih liberalcev.

Za poduk in kratek čas.

Glavna skupščina družbe sv. Cirila in Metoda v Škofji Loki.

(Konec.)

Ob jedni popoludne se je pričel banket. Prvo napitnico je napil g. prvomestnik svetlemu vladarju. Na to je izročil predsedništvo pri banketu loškemu mestnemu županu, ki je dajal besedo. Prvi jo je dobil družbini podpredsednik g. L. Svetec, ki je omenjal težko nalogo družbe ter napil starodavni Loki in vsem prijateljem družbe.

Župan Lenček napije izbornemu družbinemu vodstvu. Župnik Tomažič obljubljuje obmejnim Slovincem, da si ostanemo bratje in sestre: »Vaša kri je naša kri!«

Gdč. Amalija Sušnikova pozdravi prvomestnika v imenu Slovenk in pokloni od loških Slovenk nabranih 100 gld. pokroviteljnine.

Gospod kurat Koblar se za poklonjeni dar zahvali in napije slovenski vstrajnosti. Med sledečimi napitnicami navedemo posebno besede g. pravnika Viktorja Sušnik: »Slovenec biti je lahko reči, a biti težko!«

Občno pozornost pa je vzbudila lepa napitnica g. dr. Antona Medveda, ki je prihitel daleč sem iz Maribora, da bi ponesel pozdrave štajarskih trpinov ob nemški meji kranjskim bratom. Povdarjal je, da je danes veselje biti Slovenec, ker vse prešinja vzvišena slovenska ideja. »Ponosni smo, da nas je rodila slovenska mati. Naša nada, da najdemo na Kranjskem naudušene brate, se je spolnila.« Prosil jih je pa tudi, da bi nas podpirali, se ozirali na nas tlačene Štajarce. Zaklical jim je: »Združite se, kranjski bratje, v političnem delovanju nam v izgled, delujte kompaktno, kakor stanujete kompaktno; kjer Slovencev moč se v jedno stika, pade sila še tako velika!«

Tem besedam je sledilo naudušeno, dolgotrajno odobravanje. Nato je nastopil koroški dež. poslanec Gregor Einspieler, pričenski svoj nagovor s starodavnimi, a za nas Slovence žalibog resničnimi besedami: »Morituri vos salutant« — pozdravljajo vas oni, ki z jedno nogo že v grobu stojé! Hudo se godi koroškim Slovincem pod krutim nasilstvom nasprotnikov: krvavo potrebujejo zdravnika ob smrtni postelji svoje materine narodnosti; zdravnik jim je v tem oziru družba sv. Cirila in Metoda. Srčno se je govornik zahvalil za vse, kar je do sedaj storila družba koroškim Slovincem.

Gosp. vojaški kurat Ant. Jaklič je navel Jenkovo pesem o jadranskem morju ter ob koncu nagovora vskliknil: »Dajte nam slovenskih mater in krasno morje adrijansko bo zopet slovensko.«

Č. g. mestni kaplan Rozman iz Celovca omenja, da ravno te dni zboruje v Celovcu »nemško-avstrijsko

planinsko društvo«, ki je seveda (kakor ime potrjuje) bolj nemško ko avstrijsko, društvo, ki zida po slovenskih planinah nemški most do Adrije. Naposled se zahvali govrnik družbi za velikovsko šolo.

Predsednik zaključi na to banket in č. g. tajnik Žlogar prebere 34 došlih brzojavnih pozdravov. Iz Štajarske so brzojavili: podružnica v Gornjem gradu, Gršak na Vranskem, slovensko in hrvaško učiteljstvo, zbrano pri glavni skupščini »Zaveze« v Celju, jareninski Slovenci, »Triglav« v Gradcu in podružnica v Žalecu.

Ob petih je sledil banketu koncert, pri katerem so udeleženci občudovali lepe glasove nastopajočih društev; vse je bilo dobre volje; le prenaplo je zaplapolal kres na Kamnitniku v znamenje, da je treba oditi na kolodvor. Škofja Loka pa ostane zborovalcem v prijetnem spominu kot dično mesto, kot kraj rodoljubja, kot kraj sloge.

Smešnica. »Brivec, zakaj pa vi vedno take grozovite dogodke pripovedujete, kadar me strižete?« — »To je pač jasno, potem vam zlezejo lasje kvišku in jaz jih lažje strižem«.

Razne stvari.

Domače. (Cesarjev rojstni dan) se je včeraj obhajal. V Mariboru so jutraj zgodaj začeli grometi topiči, ob 9. uri pa so mil. knezoškof peli slovesno sv. mašo v stolnici. Bili so navzoči mariborski duhovniki, častniki in razni uradniki in mnogo drugih vernikov. Bog ohrani, Bog obvaruj nam cesarja, Avstrijo!

(Milostni knezoškof) so naklonili podružni cerkvi sv. Radegunde v šmihelski župniji nad Mozirjem velikodušni dar 50 kron. V imenu cele župnije se najponižneje zahvaljuje cerkveno predstojništvo.

(60letnico svojega častnega člana) gosp. J. Frischaufa, vseučiliškega profesorja, obhaja »Slovensko plan. društvo« dne 8. septembra v Mozirju. Pravičnemu Nemcu, vrlemu podporniku slov. turistik, blagemu dobrotniku občine lučke in solčavske, kličemo: Slava mu!

(V gornjegrajski dekaniji) je bilo birmovanih 2019 otrok in sicer v Mozirju 240, Št. Mihelu 88, Rečici 367, Ljubnem 287, Lučah 203, Solčavi 129, pri Sv. Frančišku 100, v Gornjem gradu 265, pri Novi Štiti 120, v Šmartinu 98 in Nazarji 122.

(Volilni shod) se obhaja prihodnjo nedeljo popoldne ob 3. uri v Slovenjem Gradcu. Poročal bo državni poslanec g. Jos. Žičkar o dogodkih v državnem, in g. Ivan Vošnjak o deželnem zboru. Gosp. J. Žičkar nas nadalje prosi, naj naznanimo, da dne 5. septembra ne more priti v Žiče, kakor se je brez njegovega vedenja v časnikih naznanilo, ker ta dan (5. septembra namreč) je že obljubil, da pride v Velenje.

(Visok obisk.) Dne 13. avgusta predpoldan se je cesarski namestnik Bacquehem peljal v Slov. Gradec. Ko se je vozil mimo Št. Jana, ki je bil olepšan z zastavami, gromeli so topiči, in pri lepi kapelici za cesto ga je pozdravila šolska mladina z učiteljstvom, občinski zastop in č. g. provizor; cesarski namestnik se je dalj časa z njimi prijazno pogovarjal, in popoldan vračajoč se iz Slov. Gradca, si je najprej ogledal lepo cerkev in obiskal šolo.

(Volitve v okrajni zastop kozjanski.) Iz skupine trgov je izvoljenih 12 zastopnikov in sicer na Pilštanju: č. g. M. Tomažič, g. M. Zupančič in g. J. Maček. V Kozjem: g. Frid. Fehr, g. A. Wachtschitsch, oba Nemca, g. M. Horvat in g. A. Dobrave. V Podsredi č. g. J. Galun, g. J. Skrbec in g. Fr. Levstik. V Podčetrku: gg. M. Volavšek in A. Vrbovšek, oba Slovenca

in to prvokrat. V kmečkih občinah so izvoljeni naslednji vrli možje: gg. A. Fišer, župnik v Zagorju, M. Vrečko, J. Tomšič, A. Maček in M. Gril, vsi iz Prevorja, Fr. Guček iz Kozjega, J. Jazbinšek iz Št. Vida, A. Bovha iz Buč, Fr. Bah iz Buč, Bl. Cerjak iz Koprivnice, J. Turnšek iz Olimjega. Nemci so v zastopu le trije; v odbor pa naj nobeden ne pride!

(Lesena uta ali veranda) pri Slapu pod Rinko je vrlo dobro dodelana; v ponedeljek se je pribila že tudi tabla, ravno tako pri »Potočnikovi zijalki« na Olšovi, kjer so videti krasni kapniki, tako imenovano »Olšovsko mleko«.

(Vojaške vesti.) Včeraj se je napotila iz Gradca 11. pehotna brigada proti Celju, kamor dospe dne 27. avgusta in se združi z 12. pehotno brigado, ki pride iz Celovca mimo Velenja. Razun teh dveh brigad in 44. deželnoobrambovske brigade se udeleži dne 9. in 10. septembra velikih vojaških vaj tudi 5. dragonski polk, 3. in 8. topničarski polk proti 28. ljubljanski diviziji.

(Primicija v Olimiju.) V Olimiju je bila dne 15. avgusta nova sv. maša č. g. Jožefa Žekarja. V tej cerkvi ni bilo sv. nove maše od tistega časa, ko so rajni nepozabni knez Anton Martin svojo sv. mašo peli. Zato je bilo veselje tem bolj veliko. Pridigo so imeli nepozabni nekdanji naš župnik, vlč. g. dekan Lempl.

(Za jezikovne naredbe.) Občina Bezovica v vojniški in črešnjiški župniji je v občinski seji dne 7. avgusta pritrdila z veseljem jezikovni postavi za Češko, in želi enako postavo za Slovence.

(Šolska zastava.) Da bi mladina Franc-Jožefove šole v Ljutomeru ob slovesnih prilikah mogla tudi zunaj šole dostojno nastopati, hoče ji učiteljstvo omisliti cerkveno in šolsko zastavo. Za pokritje dotičnih stroškov priredi učiteljstvo v nedeljo dne 29. avgusta takoj po večernicah v telovadnici šolsko veselico s petjem, deklamacijo, sviranjem na goslih, s tamburanjem otrok in z igrokazom: »Dragocena posoda ali sesterska ljubezen«. Vstopnina znaša 20 kr. za sedeže in 10 kr. za stojišča. Preplačila se hvaležno sprejemajo. Prosto-voljni prispevki pa se naj pošiljajo g. ravnatelju Franc-Jožefove šole. Posebna vabila se ne izdajajo.

(Smrten padec.) Anton Klakočar, čez 50 let star mož, v službi pri grajščini v Kozjem, je dne 16. avgusta tako nesrečno padel z voza, na katerem je nlagal otavo, da je bil v par sekundah mrtev. To je že letos četrti slučaj nagle smrti v Kozjem.

(Sv. misijon) se bo obhajal v Kozjem od dne 4. do 12. septembra. Vodili ga bodo čč. gg. lazaristi od Sv. Jožefa pri Celju.

(Lepo darilo.) 500 gld. je daroval č. g. Jakob Košar, vpok. župnik, jurjevski rojak, za zidanje nove farne cerkve pri Sv. Jurju ob Ščavnici, za kateri velikodušni dar mu najprisrčnejšo zahvalo izreka odbor.

(»Frajtar levica« z Gomilskega) je pretekli teden nosil po Savinjski dolini nemška vabila na socijalno-demokratsko veselico v Celju dne 15. avgusta. A razven par »zrelih« mu ni nihče šel na lmanice.

(Razstava grozdja na Bizeljskem.) Vsem vinskim kupcem, posebno vinorejcem in drugim, kateri se za novo vinorejo zanimajo, se naznanja, da se bode ta razstava grozdja letos meseca septembra vršila. Ob razstavi se napravijo od vin. društva izleti v bližnje gorice, kjer imajo vinogradniki in vinski kupci priložnost, se o našem napredku v novi vinoreji presvedočiti ter se lahko sami tudi prepričajo, da ima Bizeljsko in ves kreziški okraj zopet vinorejstvo in še boljših vinorejskih pridelkov, kakor nekda v starih, popolnoma po-trtni uši uničenih vinogradih. Pri tej priliki se nudi posebno vinskim kupcem najlepša priložnost, stare vinske kupčije tu ponoviti in nove zveze skleniti.

Društvene. (Dijaški kuhinji v Mariboru) je daroval preč. g. častni kanonik in dekan v Slov. Bistrici, Ant. Hajšek, 10 gld. Bog plati!

(Odbor dijaške kuhinje v Mariboru) naznanja: Pridni in v resnici revni dijaki, ki smatrajo prositi za hrano v dij. kuhinji v Mariboru, naj to učinijo vsaj do dne 16. septembra. Prošnji je treba priložiti ubožni list in spričevalo.

(Bralno društvo v Kozjem) priredi, kakor smo že zadnjič poročali, svojo prvo veselico in sicer povodom odlikovanja z zlatim križcem za zasluge, z naslednjim vspehom: 1. Pozdrav predsednika, 2. Podučni govor potovalnega učitelja g. J. Belé-ta o vinoreji. 3. Razni podučni govori, deklamacija in petje. 4. Prosta zabava. — Vstopnina prosta, prostor: gostilna g. Fr. Gučeka, začetek po večernicah.

(Kat. pol. delavsko društvo v Žalcu) priredi dne 29. avgusta, t. j. na angeljsko nedeljo ob treh popoldne ljudski shod pri Sv. Martinu na Paki. Govorila bodeta gospod Gostinčar iz Ljubljane in g. Zdolsek.

(Katoliško bralno društvo pri Sv. Antonu v Slov. gor.) priredi dne 29. avgusta v šolskih prostorih veselico s petjem, govori in glediško igro »Mlinar in njegova hči«.

(Hočko bralno društvo) priredi v nedeljo, dne 29. avgusta pri g. Jož. Gselmanu veselico s podučnim govorom o trtoreji in s petjem ter godbo. Začetek točno ob 3. uri popoldne.

(Mariborsko katol. delavsko društvo) je imelo v nedeljo izlet v Hoče in ondi veselico s podučnimi govoroma; č. g. dr. M. Matek je govoril o solnograškem shodu delavcev in obrtnikov, č. g. Evgen Lampé iz Ljubljane pa o sovražnikih kršč. ljudstva.

(Bralno društvo gornje Šaleške doline) je preložilo svojo veselico na dan 5. septembra, v slučaju slabega vremena pa se bode vršila dne 8. sept.; začetek ob 3. uri popoldne, na vrtu Korun-ove gostilne pri Velenju. Vspeh: 1. Pozdrav gostov. 2. Poročilo č. g. državnega poslanca J. Žičkar-ja. 3. Koncert, pri katerem sodeluje »tamburaški zbor šaleških dijakov« in poje »Šaleški mešan zbor«. 4. Prosta zabava.

(Prostovoljno gasilno društvo v Trgovišču) priredi v nedeljo, dne 29. avgusta veselico z zanimivim vspehom. Ker se posebna vabila ne bodo razpošiljala, vabimo tem potem vsa nam bratska društva, častite gospode rodoljube in mile Slovenke k obilni udeležbi. Začetek ob 4. uri popoldne. Mlado kolesarsko društvo ljutomersko »Ptiči seliči« napravi ta dan izlet v Trgovišče in napravi dirko.

(Bralno društvo pri Sv. Juriju ob Taboru) priredi dne 22. avgusta popoldne o 5. uri veselico v šolskih prostorih. Vspeh: 1. Proslov. 2. »Slovan na dan«, poje mešan zbor pod vodstvom g. nadučitelja Pe-

čovnika. 3. Blied: »Kalif von Bagdad« in »Loreley«, godba na vijolino, klavir in vijoloncele. 4. »Nazaj v planski raj«, poje mešan zbor. 5. »Jeftejeva prisega«, deklamuje gdč. Južna. 6. Koppel: »Mondnacht«, vijolina s spremljevanjem klavirja. 7. »Krojač Fips«, Burka v jednom dejanju. 8. »Pri zibelci« in »Avstrija moja«. Poje mešan zbor. 9. Šaljiva razprodaja in prosta zabava. Sedeži 50 kr., stojišča 25 kr., udje 15 kr.

(Žiško bralno društvo) priredi dne 29. avg. [ne 5. sept.] veselico s predavanjem, petjem in gledališkimi igrami »Oreh« in »Nemški ne znajo«. Vstopnina 20 kr. Ker je to prva veselica mladega društva in ker je vspeh jako zanimiv, upamo, da pridite v obilnem številu, domači in sosedni Slovenci!

(Občni zbor društva odvetniških in notarskih uradnikov) se dne 8. avgusta iz raznih ozirov ni mogel vršiti. Moral se je vsled tega preložiti na prihodnjo soboto, dne 21. avgusta ob 8. uri zvečer z istim dnevnim redom. Vršil pa se bode v društveni sobi. Pri tem zborovanju je glasom društvenih pravil sklepčno vsako število članov.

Iz drugih krajev. (Nesreče na železnici.) V nedeljo sta trčila blizu Dunaja pri Wittmannsdorfu dva polna osebna vlaka s tako silo, da je bilo razbitih 5 vagonov, 7 ljudi pa ranjenih. — Na progi Celle-Uelzen blizu Hamburga pa je osebni vlak skočil s tira; skoro vsi vozovi so razbiti, 7 oseb ubitih, 39 težko ranjenih. — Pri Blumavi na Tirolskem pa je oni dan brzovlak skočil s tira; lokomotiva in 3 vagoni so razbiti, dve osebi težko, mnogo lahko ranjenih.

(Angiolitto), morilec španskega ministerskega predsednika, je bil oni dan na smrt obsojen. Pred sodiščem ni kazal nobenega kesa.

(Srbski razkralj Milan) je na Dunaju prav nevarno zbolel in že več tednov leži. Bolezen se je lotila notranjih organov in ga silno slabi, tako da mu moči naglo ginejo.

Loterijske številke.

Trst 14. avgusta 1897:	49, 34, 28, 45, 10
Linc » » » » »	27, 89, 75, 35, 21

Svila je sežgana!

pravijo ženske, če se dotična oblačila dostikrat že po 2—3kratni noši na pregibih raztrga ali pa »kakor vata« razleti; pa to ni slučajno »sežganje« surove svile! Temveč nalašč, da bi se svila videla težja in cenejša, se preobloži s cinom in fosforovo kislino, ki razje nitke surove svile; tako barvanje se imenuje: »Chargiranje«! — čem bolj se hoče svila chargirati, tem večkrat se mora prati v cinovi tekočini, da tega strupa prav mnogo nasrka! Barvana svila — najzlahtnejša tkanina! — ima torej smrtno kal že v sebi, predno jo dobi tkalec v roke! Iz take svile narejeno blago mora po kratki rabi, kakor cunjja se raztrgati, tem preje čem bolj je bila svila chargirana. — Drago blago (z delom vred) je čisto brez vrednosti. — Obrazce svojih pristnih svil pošiljam obratno. Blago se pošilja poštnine in colnine prosto.

G. Hennebergove tovarne za svilo (c. in kr. dvor. zal.) Zürich.

V vsakem poštno oddajnem okraju, v vsaki fari in po potrebi v vsaki občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec

z dobrim in trajnim postranskim zaslužkom od nekega, mnogo let obstoječega, avstrijskega podjetja prve vrste. Pismene ponudbe pod »V. u. G.«, Gradec, poste restante.

Štiri posestva

pri Spod. Sv. Kungoti, uro od Maribora, se prodajo prav po ceni. Več pové Ivan Santl, mežnar pri Sp. Sv. Kungoti. 2-2

Kdo pije

Kathreiner-

Kneippovo sladno kavo?

Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav ostati in si kaj prihraniti.

Razglas.

Mihael Šerona, posestnik na Bregu pri Ptuj, naznanja, da proda zavoljo svoje starosti prostovoljno svojo posestvo, obstoječe iz izvrstnih travnikov, njiv in iz več v dobro ohranjenih poslopjih.

Plačine pogodbe se lahko pogovorijo. Kupci se vkladno vabijo, ter se naj pri posestniku zglasi in sicer na Gornjem Bregu pri Ptuj hiš. štev. 20.

Mežnar in organist

neženjen se takoj sprejme. Prošnjik se naj osebno oglasi. Kje? Pové upravništvo „Slov. Gospodarja“.

Usnjarija

najstarejša v Gornjemgradu, v sredi trga, nekdanj lastnina Franca Kranjc, oskrbljena z vsem orodjem in čreslom, se da 1. novembra t. l. za 10—12 let v najem. Pogoji se zvedó pri g. Josipu Mikuš v Gornjemgradu.

Kovaškega pomočnika

skušanega, izvrstnega išče Ana König, kovačeva vdova pri Sv. Trojici v Halozah, pošta Ptuj. Zglasi se naj pri njej do 1. sept. 1897.

Učenec se vsprejme v trgovini s špecerijskim in poljskim blagom F. P. Holasek v Mariboru.

Jedino pravi Balsam

(Tinctura balsamica)

iz lekarne pri „angelju varhu“ in tovarne farmaceutičnih preparatov

A. Thierry-ja v Pregradi

pri Rogatec-Slatini. Preskušen in potrjen od zdravstvenih oblasti.

Najstareje, najpristnejše, najreelnejše in najcenejše ljudsko

domače zdravilo, ki uteši prsne in pljučne bolezni, želodčni krč itd. ter je vporabno notranje in zunanje. V znak pristnosti je zaprta vsaka steklenica s srebrno kapico, v katero je vtisnjena moja tvrdka Adolf Thierry, lekarna pri „angelju varhu“. Vsak balzam, ki ne nosi zgoraj stoječe zelene tiskane varstvene znamke, naj se odkloni kot čim ceneje tem nič vredneje ponaredbi. Pazi naj se toraj vedno natančno na zeleno varstveno znamko, kakor zgoraj! Ponarejalce in posnemovalce svojega jedino pravega balzama, kakor tudi kupce nič vrednih ponarejenih, občinstvo varajočih drugih balzamov, zasledujem najstrožje sodnijskim potom na podlagi zakona o varstvenih znamkah. Kjer se ne nahaja zaloga mojega balzama, naj se naroči direktno in naslovi: Na angelja varha lekarno A. Thierry-ja v Pregradi pri Rogatec-Slatini. 12 malih ali 6 dvojnih steklenic stane franko vsake avstro-ogrske poštne postaje 4 krone, v Bosno in Hercegovino 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 krone 60 vinarjev. Manj kot 12 majhnih ali 6 dvojnih steklenic se ne razpošilja. Razpošilja se samo proti predplačilu ali poštnemu povzetju.

Pazi naj se vedno natančno na zgorajšnje zelene varstvene znamke, katero mora nositi v znak pristnosti vsaka steklenica.

Adolf Thierry, lekarnar v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Pekarijo

želim v najem vzeti z vsakdanjim skupilom 15—20 gld. Ponudbe se naj pošlejo upravništvu „Slov. Gosp.“

Trgovina in gostilna

se odda v spodnje-štajarskem trgu. Kje? Pové upravn. „Slov. Gosp.“

Žganjarija

R. Wieserja v Hoči pri Mariboru.

Največa žganjarska zaloga na Štajarskem po čuda nizkih cenah.

Zdravilski konjak za bolestinke in okrevalce. kemično razložen in spoznan za čisto vinsko prekapnino.

Krepek fant

iz boljše hiše se takoj sprejme v uk pri g. Jožefu Thalmanu, nožarju v Mariboru.

12—22

Ivan Rebek

umetni in stavbeni ključar v Celji

Poljske ulice 14 (Feldgasse) v lastni hiši.

Priporoča se preč. duhovščini in slavn. občinstvu za vsa v njegovo stroko spadajoča dela pri stavbah hiš in drugih poslopij, osobito za cerkvena dela, katera se najlepše krasijo z lepim in umetnim ključavničarskim delom, kakor n. pr. kovane mreže za okna, različne okove za vrata, kovane predaltarske, nagrobne in vrtno ograje, različne svetilnike. Izdelujem železna vrata vseh slogov, različna štedilna ognjišča, katera imam tudi v zalogi.

Napeljujem vodovode in strelovode, hišne telegrafe in telefone. Prevzamem tudi vsa železna konstrukcijska dela, bodi si: strehe, stopnice, cvetličnjake itd. itd.

— Vse po najnižjih cenah. —

Načrti in proračuni brezplačno. — Za dobro delo jamčim.

!!Svoji k svojim!!

Naznanilo in priporočilo!

Podpisani najuljudneje naznanjam čast. duhovščini in slavnem občinstvu, da sem na prigovarjanje več gospodov si priskrbel zraven svojega dela tudi pravico in delavce za slikanje in dekoriranje sob in dvoran; tako tudi za razna druga pleskarska dela, za trgovske napise itd. Priskrbel sem si najfineje uzorce, kakor najbolje trajajoče barve, vse v velikem številu, tako, da zamorem z vsako še tako veliko firmo konkurirati. Po najnovejši metodi se zamorejo izdelovati vsa dela tudi po zimi, za katera dela jamčim vsled trajnosti in finosti. Častiti duhovščini se tudi za nadaljnja naročila prijazno priporočam za naslednja dela: Slikanje cerkva na presno »all fresco«, temperra, kasein silikat itd. Vse to slikam strogo po cerkvenih zahtevah. Dalje se priporočam za slikanje oltarnih slik, slik sv. družine, na platno slikane, križevih potov, transparentov za cerkvena okna, cerkvene in društvene zastave, — katere popolnoma dovršim, tako tudi cerkveno nebo (baldahin). Za vse to zadoštuje mi naznaniti mero in kak damask, oziroma koliko se misli potrošiti.

Povsod naj velja geslo »Svoji k svojim«.

Priporočam se za obila naročila ter se biležim

Z vsem spoštovanjem

Ivan Nep. Gosar,

akad. slikar v Celju, „Narodni Dom“. (Štajarsko.)

27